

**การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถ
ในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**

**The Role Play Learning Management affected on Grade 6 Students'
English Conversation Ability.**

อนุชิติน ตาปราบ¹ และวิชยา โยชิตะ²

Anuchin Taprab¹ and Wichaya Yochida²

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม¹, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม²

Faculty of Education Mahasarakham University¹

Faculty of Humanities and Social Sciences, Mahasarakham University²

Corresponding author, Email: 64010588020@msu.ac.th¹, wichaya.w@msu.ac.th²

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) เปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 11 คน ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านชำมูลนาถ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ แบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน และแบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทสมมติ สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า 1) การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.43/75.91 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และ 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ มีคะแนนความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 75.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

คำสำคัญ : บทบาทสมมติ, ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

The purpose of this research aimed to 1) develop the Role-play learning management to improve the grade 6 students' English conversation ability as the criteria of 70/70. 2) compare the students' conversation ability who had learnt with the learning model which the criteria 70 percent. The research target group consisted of 11 grade 6 students, Ban Sam Mun Nak School. Kaeng Khro District Chaiyaphum Province, second semester, academic year 2022. The sample used the purposive sampling. The research tools included a role-play lesson plan, a test of everyday conversation, and students' English Conversation assessment form. The statistics used percentage, mean, and standard deviation.

The results of the study indicated that; 1) Role-play learning management had effected students' English conversation ability as 74.43/75.91 as the specified research criteria. and 2) The students who had learnt with the role-play learning management earned higher English Conversation ability scores at 75.91 percent than the specified research criteria.

Keywords: Role Play, English Conversation Ability

บทนำ

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้รายวิชาภาษาอังกฤษ เป็นรายวิชาพื้นฐานที่สำคัญ ต้องจัดการเรียนการสอนและ สนับสนุนการเรียนรู้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยใน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ระบุไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และได้กำหนด รายละเอียดความสำคัญไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีความสำคัญและจำเป็นในชีวิตประจำวันมาก เพราะเป็น เครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร การศึกษา และการแสวงหาความรู้ อาชีพสร้างความเข้าใจในวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของสังคมโลก และเข้าใจความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก สร้างมิตรภาพและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ และช่วยให้ นักเรียนเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้ดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความ แตกต่างทางภาษา วัฒนธรรม ประเพณี ความคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง ฯลฯ และมีทัศนคติที่ดีต่อ การใช้ภาษาต่างประเทศ และความสามารถในการสื่อสาร ด้วยภาษาต่างประเทศยังทำให้เข้าใจถึงความรู้ที่หลากหลายได้ง่าย และกว้างขวางยิ่งขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการมีชีวิตที่ดีขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) โดยกำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของ ประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วย 4 สาระสำคัญ คือ 1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) ภาษาและวัฒนธรรม 3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และ 4) ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

จากการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญที่ผู้จัดการเรียนรู้ต้อง ส่งเสริมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนและพัฒนาผู้เรียนให้มี ทักษะพื้นฐานทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะ การอ่าน และทักษะการเขียน ทักษะต่าง ๆ ดังกล่าวล้วนเป็น

ทักษะสำคัญที่นำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการสนทนา ในชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ, 2546)

อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ถือว่ามีความสำคัญในการติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิด ทัศนคติ เพื่อศึกษาเรียน หรือเพื่อการประกอบอาชีพ รวมทั้ง นำมาใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ความสามารถในการสนทนาเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยทั้งการฟังและการพูดประกอบ เข้าด้วยกัน เพื่อถ่ายทอดความคิด ความต้องการให้อีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้รับฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ในการ สนทนาภาษาอังกฤษจะมีประสิทธิภาพตรงตามวัตถุประสงค์ ของการสื่อสารนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นทั้งตัวผู้พูด ข้อความที่ต้องการสื่อสาร ผู้ฟัง นอกจากนี้ต้อง มีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ทั้งคำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง เทคนิคและการเชื่อมโยงข้อความในการสื่อสารและความ เหมาะสมของการสนทนาภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีความแตกต่างกันออกไปอีกด้วย ในการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศผู้เรียนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาระดับ ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อให้การเรียน ภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ และเป็นการเปิดโอกาสในการเลือก การศึกษาต่อในระดับสากล และเพิ่มศักยภาพในการประกอบ อาชีพในอนาคต (กาญจนา ณ ศรีสุข, 2561) ดังนั้น การพัฒนา ความสามารถทางภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็น การพัฒนาและส่งเสริมความสามารถในการสนทนา การสื่อสาร และความสามารถด้านอื่น ๆ ที่สำคัญทางภาษาอังกฤษให้ประสบ ความสำเร็จ คือการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนให้ความสนใจ กระตือรือร้น และมีความพร้อมในการเรียน การเลือกกิจกรรม การเรียนการสอนจึงต้องเหมาะสมกับผู้เรียน เป็นกิจกรรมที่ง่าย ๆ ผู้เรียนได้ปฏิบัติและนำไปใช้ได้จริง

ผลการทดสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (O-NET) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้าน ชำมูลนาก ในรายวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าผลการทดสอบ ในปีการศึกษา 2563 และ 2564 คือ ร้อยละ 36.84 และ 25.78 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาคะแนนเป็นรายสาระ พบว่า สาระที่มี คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ สาระที่ 2 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 25.00 ซึ่งถือว่าเป็นสาระที่มีคะแนนผลการ

ทดสอบต่ำที่สุด และไม่บรรลุตามค่าเป้าหมายตามที่โรงเรียนตั้งไว้ (โรงเรียนบ้านชำมูลนาท, 2565) เมื่อพิจารณารายละเอียดจากการทดสอบดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยได้ปฏิบัติหน้าที่รับผิดชอบสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก็พบปัญหาของนักเรียนที่สอดคล้องกับผลการทดสอบในระดับชาติ คือ ผลการเรียนรู้เกี่ยวกับความสามารถในการสนทนาและการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน โดยเฉพาะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนมีผลการเรียนเฉลี่ยในหน่วยการเรียนรู้การสนทนาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 ประกอบพฤติกรรมของนักเรียนที่พบคือกับนักเรียนไม่กล้าที่แสดงออก ไม่กล้าพูด ไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาในชั่วโมงเรียน ตามกิจกรรมที่ครูผู้สอนได้กำหนดไว้ ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนขาดโอกาสการนำความสามารถในทางภาษาอังกฤษมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าสิ่งสำคัญที่สุดในการเรียนรู้คือการให้ผู้เรียนเปิดใจที่จะเรียน และควรดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมความกล้าแสดงออกโดยผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ อีกทั้งการจัดการเรียนรู้ควรเป็นกิจกรรมที่เกิดจากการปฏิบัติ (Learning by doing) ซึ่งผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น (John Dewey, 1922) จะทำให้ผู้เรียนมีความสุขกับการเรียน เรียนอย่างสนุกสนานผ่านกิจกรรมที่หลากหลายและเร้าความสนใจ ประกอบกับวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความสามารถในการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะมีการฝึกการฟังและการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ การฝึกการฟังและพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จึงเป็นปัญหาหนึ่งในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยในปัจจุบันที่จัดการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จนถึงมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี กว่า 16 ปี แต่เกิดปัญหาคือนักเรียนไม่สามารถสนทนาภาษาอังกฤษ ตลอดจนใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะการสอนที่ผิดวิธีคือ การเน้นสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์

ของภาษามากกว่าการสื่อสารและสนทนาในชีวิตประจำวัน ที่ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษและคำนี้ถึงไวยากรณ์อยู่ตลอดเวลาจะใช้ผิด ออกเสียงไม่ถูกต้อง จะส่งผลให้เกิดความเขินอาย ถูกหัวเราะว่าพูดไม่ถูกตามหลักและสำเนียงไม่ตรงเจ้าของภาษา จึงอาจเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารและการสนทนาภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างจำกัด (Juhana, 2012) ดังนั้น ครูผู้สอนจึงต้องมีบทบาทหน้าที่สำคัญที่จะต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพที่เพิ่มมากขึ้น ประกอบกับต้องจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่มากที่สุด โดยเฉพาะความสามารถในการสนทนาในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ครูผู้สอนควรที่จะต้องเน้นในการจัดการเรียนรู้ (กรมวิชาการ, 2546)

จากการศึกษานวัตกรรมและรูปแบบการจัดการเรียนรู้จากงานวิจัยต่าง ๆ ในช่วง 5 ปีย้อนหลัง พบว่า การสอนโดยใช้บทบาทสมมติสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยเฉพาะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ (มณีรัตน์ กรรณิกา, 2561; ณัฐชญา นุปผชาติ, 2561; ปรียานุช ทองเกลี้ยง, 2562; ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย, 2562; อัสมา ทรรคชนะมีลาภ และพูน่า เกอร์กิน, 2563; วิภาศิริ แจ้งแสงทอง, 2564; Dela, Wulandari and Yana, 2019; Doni, S., Ari, W. and Muhlasin, 2019; Fifa, L., and Fitri, A., 2020) เพราะบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกการแสดงออกทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความรู้สึกตามสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดเพื่อที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนได้ ได้พัฒนาความสามารถในการสนทนาในชีวิตประจำวันทั้งการการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

การแสดงบทบาทสมมติมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมได้ง่าย สะดวกต่อการจัดการเรียนรู้ คือ ขั้นตอนการเตรียมการ (Preparation Stage) การแสดง (Presentation Stage) และหลังการแสดง (Post Presentation Stage) (Krish, 2001) ดังนั้น การใช้บทบาทสมมติจึงเป็นวิธี

การสอนหนึ่งที่น่าสนใจ คือ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการสวมบทบาทตามสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เป็นการแสดงออกถึงความคิดของตนเองและนำเอาการแสดงออกในด้านต่าง ๆ ตามที่สังเกตมาอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเองคนอื่น รวมถึงเข้าใจเรื่องราวที่ตนเองแสดง (ทิตานา แชมมณี, 2555) ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ดังกล่าว ถือว่าเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น โดยวิธีการแสดงจะเป็นการสมมติบทบาทและสถานการณ์ขึ้นมา เพื่อให้ผู้เรียนแสดงออกตามบทบาทที่ตนเองได้รับ เช่น การซื้อของ การพูดโทรศัพท์ การรับประทานอาหารเช้า เป็นต้น ซึ่งผู้เรียนกล้าคิด กล้าแสดง และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาในการสื่อสารมากขึ้น (นิธินันท์ ชารีซุม, 2563)

จากการหลักการและแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญที่จะนำเอาวิธีการจัดการเรียนรู้แบบบาทสมมติ มาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด และเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อนำมาสู่แนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน รวมถึงวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนและการนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนเป็นสำคัญ และคาดว่าจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น อยากเรียนรู้ อยากฝึกฝน อยากพัฒนาตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหา ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง และสามารถสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

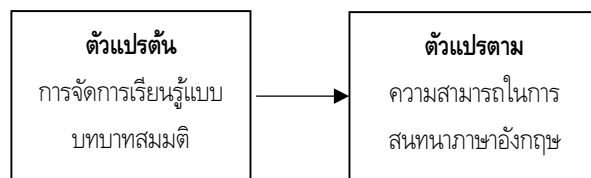
1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 11 คน ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านชำมูลนาถ อำเภอแก่งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

กรอบแนวคิดการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 แผน 12 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน (Conversation) จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน
3. แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทสมมติ ชนิด Scoring Rubrics

การเก็บรวบรวมข้อมูล

รูปแบบวิธีวิจัยเป็นวิจัยเชิงทดลอง โดยประกอบด้วย 5 ขั้นตอน

1. ขอบหนังสือขออนุญาตทดลองจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

2. ดำเนินการประชุม ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งจัดทำขึ้นจำนวน 4 เรื่อง ใช้เวลาในการทดลอง 4 ครั้ง ๆ ละ 3 ชั่วโมง ที่ต่อเนื่องกัน เพราะการแสดงบทบาทสมมติต้องใช้เวลาในการจัดเตรียม และทำการแสดงตามขั้นตอน รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมการทดสอบ 2 ชั่วโมง

3. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง โดยในระหว่างการทดลองเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการประเมินทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

4. หลังจากดำเนินการตามกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จสิ้นทั้งหมดแล้ว นักเรียนกลุ่มเป้าหมายดำเนินการทดสอบหลังเรียน โดยเป็นแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน จำนวน 20 ข้อ ประเมินโดยการให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ตามสถานการณ์ที่กำหนดในแบบทดสอบการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นมาใช้ในการประเมินทักษะของผู้เรียน

5. ผู้วิจัยตรวจสอบ และรวบรวมคะแนนของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายไปวิเคราะห์ในระบบโปรแกรมคอมพิวเตอร์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีวิธีดำเนินการดังนี้

1. การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 โดยใช้สูตรการคำนวณหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ ของรตนะ บัวสนธ์ (2565)

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยใช้

สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 โดยผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างและพัฒนาขึ้นไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านชำมูลนาถ อำเภอแก่งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 จำนวน 11 คน และดำเนินการเก็บรวบรวมคะแนน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน และการทดสอบหลังเรียน มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) แสดงรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้

แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
(N=11)

ผลการเรียน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	80	59.55	1.74	74.43
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	20	15.18	1.40	75.91
ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.43/75.91				

จากตารางที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 71.93 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 73.64 ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

จึงมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.43/75.91 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยผู้วิจัยนำผลการทดสอบวัดความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ร้อยละ 70 แสดงผลการวิเคราะห์ดังตาราง

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการ

สนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

นักเรียนคนที่	คะแนนทดสอบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ (เต็ม 20 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	เปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70
1	14	70.00	เท่ากับเกณฑ์
2	14	70.00	เท่ากับเกณฑ์
3	16	80.00	สูงกว่าเกณฑ์
4	15	75.00	สูงกว่าเกณฑ์
5	14	70.00	เท่ากับเกณฑ์
6	14	70.00	เท่ากับเกณฑ์
7	18	90.00	สูงกว่าเกณฑ์
8	17	85.00	สูงกว่าเกณฑ์
9	14	70.00	เท่ากับเกณฑ์
10	15	75.00	สูงกว่าเกณฑ์
11	16	80.00	สูงกว่าเกณฑ์
เฉลี่ยรวม	15.18	75.91	สูงกว่าเกณฑ์

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัด

การเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 นักเรียนมีคะแนนทดสอบทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษ เฉลี่ยรวม เท่ากับ 15.18 คิดเป็นร้อยละ 75.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

อภิปรายผลผลการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.43/75.91 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด หมายความว่านักเรียนได้คะแนนจากการประเมินกิจกรรมระหว่างเรียน รวมทั้งหมด 4 แผน ได้คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนที่วัดได้จากการประเมินกิจกรรมระหว่างเรียนในแต่ละแผนของ การจัดกิจกรรมการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้บทบาทสมมติ ทุกคนรวมกัน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 59.55 คิดเป็นร้อยละ 74.43 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 15.18 คิดเป็นร้อยละ 75.91 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนั้นอาจสืบเนื่องมาจากก่อนการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ความสามารถในการสนทนา ฟัง และพูด รวมถึงงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ และศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการใช้บทบาทสมมติในการสอน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยกิจกรรมแต่ละชุดได้เน้นให้นักเรียนสามารถสนทนาแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกันในชั้นเรียนได้ ตลอดจนผู้วิจัยได้นำพาผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จ โดยจะพูดให้กำลังใจให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการใช้บทบาทสมมติมาใช้ในชีวิตจริง โดยส่งเสริมและกระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการใช้บทบาทสมมติเพื่อการสอน และผู้วิจัยได้นำตัวอย่างของการใช้บทบาทสมมติเพื่อการสอนมายกตัวอย่างให้นักเรียนฟังจึงทำให้นักเรียนเกิดความสนใจกล้าที่จะแสดงออกและเข้าใจในบทเรียนยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ

แนวคิดของ Ments (1986) ที่กล่าวไว้ว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติช่วยให้ผู้เรียนแสดงออกถึงความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ อธิบายถึงหัวข้อสนทนาและปัญหาส่วนตัว เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจตนเอง ได้ฝึกพฤติกรรม มีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มทั้งเป็นแบบทางการและไม่เป็นทางการ และกล้าแสดงความคิดเห็น และสอดคล้องกับแนวคิดของ ศศิภา ไชยวงศ์ (2553) ที่กล่าวว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจความรู้สึกของตนเองและผู้อื่นและสามารถปรับความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในกลุ่มได้ ได้ฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจจากบทบาทสมมติ รู้จักใช้ไหวพริบในการแก้ปัญหาและตัดสินใจ และรู้จักวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาเพื่อแก้ไขปัญหานั้นได้ตรงจุด ได้เห็นแนวทางการนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ได้สร้างความสามัคคีระหว่างกลุ่ม การทำงานร่วมกันจะทำให้ทุกคนมีความเข้าใจกัน และรู้จักปรับตนเองให้เข้ากับผู้อื่น ได้เกิดการเรียนรู้ในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับเหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคม ได้ฝึกความกล้าแสดงออก กล้าแสดงความสามารถ มีโอกาสนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างแท้จริง ซึ่งผู้สอนสามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสารได้ และเกิดกระบวนการเรียนรู้ในการเรียนภาษาที่สอง อันส่งผลก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียนและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติยังช่วยให้ผู้สอนได้รู้ความต้องการของผู้เรียนที่ได้เปิดเผยความต้องการของตนเองออกมา อย่างไม่รีรอ รวมทั้งได้รู้ความสามารถอุปนิสัยการทำงาน และการปรับตนเองเข้ากับผู้อื่นของผู้เรียน ซึ่งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (ณัฐชญา บุญผาชาติ, 2561) ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่านักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น และมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

โดยนักเรียนมีคะแนนทดสอบทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษเฉลี่ยรวมเท่ากับ 15.18 คิดเป็นร้อยละ 75.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด เมื่อพิจารณาผลการทดสอบแล้ว นักเรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ทุกคน และมากกว่าร้อยละ 50 นักเรียนมีผลการทดสอบที่สูงกว่าเกณฑ์ ทั้งนี้ อาจสืบเนื่องมาจาก การดำเนินการจัดการเรียนรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้เลือกสรรมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนสามารถกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก ตลอดจนช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ประกอบกับเครื่องมือต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในระบบการพัฒนาผู้เรียนผ่านกระบวนการตรวจสอบแบบทดสอบ แบบประเมินที่ใช้ในการวัดความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ล้วนมีคุณภาพ สามารถที่จะวัดผู้เรียนได้ตรงตามความมุ่งหมายและสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะได้อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ยังช่วยฝึกฝนแก้ปัญหาและการตัดสินใจของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมผู้อื่นได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งก่อให้เกิดการพัฒนาความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้เรียนร่วมกันได้เป็นอย่างดี (อารมณ์ ใจเที่ยง, 2553; ทิศนา เขมมณี, 2562) อีกทั้งในการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ เป็นการจัดรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจ เหมาะสมกับวัยผู้เรียน มีความท้าทาย ได้รับความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดการฝึกฝนการสนทนา จากที่ไม่มี ความกล้าและมีความเขินอายต่อเพื่อน ๆ และครูผู้สอน ในระยะแรก ๆ แต่เมื่อได้ทำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติบ่อย ๆ ขึ้นก็เกิดความรู้สึกเคยชินและมีความกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น สอดคล้องกับ ทฤษฎีสัมพันธเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's connectionism theory) ซึ่งมีแนวคิดสำคัญ คือ การเรียนรู้จากการลองผิดลองถูก และกฎการเรียนรู้ข้อหนึ่งที่สำคัญของธอร์นไดค์ คือ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of exercise) มีหลักการว่า เมื่อผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ถูกต้องและคงทนถาวร หรือทำงานเกิดความชำนาญ และทำให้มีผลการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการสนทนาที่เพิ่มสูงขึ้นกว่าเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุพิชญา พูนลาภ (2562) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

โดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยพบว่า นักเรียนมีความสามารถไวยากรณ์-พหู พุทธ ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารโดยใช้บทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ในทำนองเดียวกัน การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติยังช่วยพัฒนาและส่งเสริมความสามารถทางการสนทนา การใช้ทักษะการฟังและการพูด ในภาษาอื่น ๆ เช่นเดียวกันกับภาษาอังกฤษ ดังเช่น ญัฐสุดา สุภารัตน์ (2562) ที่ได้พัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาญี่ปุ่น และเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยการใช้การแสดง บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ มีผลคะแนนการพูดสนทนาภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่ามาตรฐานร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ และผลการเรียนรู้อัตราหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในทำนองเดียวกัน อาชวิน นิสสัยกล้า (2564) ได้เปรียบเทียบความสามารถ ในการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ พบว่า นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการฟังและการพูดสนทนา ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 โดยจากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ ที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ที่เพิ่มสูงขึ้น ตลอดจนทักษะ การใช้ภาษาหลาย ๆ ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ก่อนนำวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติไปใช้ในการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูผู้สอนควรมีการศึกษาและทำ ความเข้าใจรูปแบบของบทบาทสมมติแต่ละสถานการณ์ที่มีความ สอดคล้องกับตัวชี้วัดและจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละเรียน

1.2 จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ บทบาทสมมติมีความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น ผู้สอนควรนำวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ไปใช้ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้

ฝึกความสามารถในทางภาษา ซึ่งจะเห็นได้ว่าการใช้บทบาทสมมติ สามารถที่จะพัฒนากระบวนการฟังและการพูดของนักเรียนได้ ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ก่อนนำวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติไปใช้ในการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูผู้สอนควรมีการศึกษา และทำความเข้าใจรูปแบบของบทบาทสมมติแต่ละสถานการณ์ ที่มีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดและจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละ เรียน

2.2 จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ บทบาทสมมติมีความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ ที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น ผู้สอนควรนำวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ไปใช้ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึก ความสามารถในทางภาษา ซึ่งจะเห็นได้ว่าการใช้บทบาทสมมติ สามารถความสามารถในพัฒนากระบวนการฟังและการพูด ของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การจัด สาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *สาระและมาตรฐาน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตร แกนกลาง การศึกษาการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.

ญัฐสุดา บุปผาชาติ. (2561). *การใช้กิจกรรมบทบาท สมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนอเนกอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม*. (การค้นคว้า อีสรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ณัฐสุดา สุภารัตน์. (2562). ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น และเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ทิตนา เขมมณี. (2554). ทักษะการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ สร้างสรรค์และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ: การบูรณาการในการจัดการเรียนรู้. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*, 36(2), 188-204.
- นิตินันท์ ชารีชุม. (2563). กิจกรรมบทบาทสมมติกับการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนนายสิบ ตำรวจ. *วารสารลวศรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี*, 4(1).
- โรงเรียนบ้านชำมูลนา. (2565). ผลการทดสอบ คะแนน O-net โรงเรียนบ้านชำมูลนา. ชัยภูมิ: ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนบ้านชำมูลนา.
- ศศิภา ไชยวงศ์. (2553). การใช้การสอนแบบชักชวน ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูน การฟัง พูด ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและลด ความวิตกกังวลของนักเรียนในชมรม มัคคุเทศก์น้อย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียง: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุพิชญา พูลนา. (2562). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- อัสมา ทรรศนะมีลาภ และพูน่า เกอร์กิน. (2563). ศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อลด ความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ. *วารสารมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 3(2), 1.
- อาชวิน นิสสัยกล้า. (2564). การเปรียบเทียบความสามารถ ในการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนโดยใช้บทบาท สมมติ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: พิมพ์อักษรณ์.
- Dela, O., wulandari, W. and Yana, Y. (2019). The use of role play to improve students' speaking skill. *Professional Journal of English Education*, 2(3), 416-420.
- Dewey, J. (1922). *Human nature and conduct: An introduction to social psychology*. Henry Holt and Company.
- Doni, S., Ari, W. and Muhlasin. (2019). *Improving Students' Speaking Ability by Using Role Play*. Universitas Pendidikan Muhammadiyah Sorong.
- Fifa Lestari and Fitri Andini Sridatun. (2020). An analysis of student speaking skill using role play method. *Professional journal of English education*, 3(1), 1.
- Juhana, J. (2012). Psychological factors that hinder students from speaking in English class. *Journal of Education and Practice*, 3(12), 100-110.
- Ments, V. M. (1986). *The Effective Use of Role Play: Practical Techniques for Improving Laming*. London, Kogan Page.